

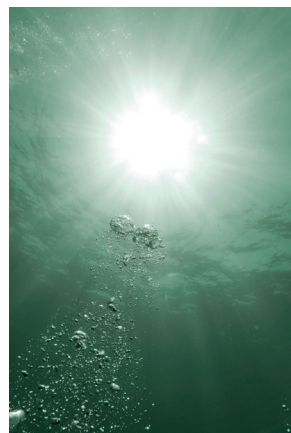
ΑΙΧΟ ΔΙΕ ΠΟ Π,ΕΙΣΕΙΛΕΣ

Això que no m'ensenyes

Cicle a cura de Mercè Vila Rigat

Una de les principals funcions dels aparadors és la de mostrar allò que es pot adquirir a la botiga a la qual serveixen. Normalment, els objectes s'hi disposen de la manera més atractiva possible amb un clar objectiu: seduir la potencial clientela. Per tant, la relació entre els aparadors, la seducció i el negoci és ben estreta.

Una de les peculiaritats del Museu Abelló és que, com si es tractés d'una botiga de barri, té un aparador: una gran vitrina allargada de 43 metres cúbics que es pot veure des del carrer d'Àngel Guimerà. Fent cas a la funció més tradicional d'un aparador, el museu el podria utilitzar com a reclam per presentar la col·lecció que custodia a l'interior. Contràriament, però, aquest espai es desvincula del contingut del museu i s'ofereix, sense limitacions, a l'art contemporani.



Així doncs, si el museu té la valentia d'alliberar el seu aparador i deixar-lo volar lliure, el comisariat d'aquest cicle maldirà per ser-li fidel. Per aquest motiu, i traïnt per segona vegada la naturalesa objectiva dels aparadors, el que atemptarem a través de les propostes expositives són uns altres aspectes estretament lligats a la seva naturalesa: el de mostrar objectes atractius i vistosos, el d'actuar com un crit i voler destacar de la resta dels sorolls visuals del carrer per atraure la mirada del vianant. El fil invisible que vincularà les diferents propostes serà el de mostrar el que és discret, algunes vegades poc vistós, allò que hauria d'estar amagat dins d'un calaix, rere el pany minúscul d'un dietari o, fins i tot, a les profunditats marines; allò que, per la seva naturalesa, mai voldria exposar-se en un aparador: un secret.



Natusfera Improbabilitas

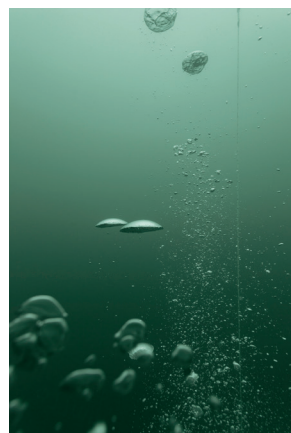
Exposició #3
26.3 – 6.7.2026

La fotografia submarina més convencional ens ha acostumat a gaudir d'imatges espectaculars que, amb molta nitidesa, ens revelen secrets que s'amaguen sota l'aigua: fotografies macroscòpiques d'éssers virolats i de formes extraordinàries inunden l'imaginari de tots aquells que només espiem les profunditats marines a través de les mirades dels qui s'atreveixen a explorar-les. El nostre ecosistema visual, per tant, sol ser idíl·lic i farcit d'exquisideses, de colors, d'aigües cristal·lines; idealitzem aquest univers desconegut i estem còmodes en aquesta exploració passiva. Què passa, però, quan qui busseja amb una càmera fotogràfica no escull els paratges més afavorits i, per contra, explora zones industrials portuàries, desembocadures de deltes o acumulacions de deixalles i plàstics? Què passa quan se'ns presenta un altre paisatge submarí on la visibilitat és reduïda, els colors apai-vagats i la flora i fauna quasi inexistent?



Biografia de l'artista

Jonàs Forchini (Girona, 1992), fotògraf i artista visual, centra la seva pràctica artística en problemàtiques mediambientals relacionades amb l'entorn marí. Des de 2018, combina el busseig amb la pràctica fotogràfica per reflexionar sobre la dualitat entre el que és visible i el que és invisible en el paisatge submarí.



Jonàs Forchini, artista i submarinista, escull per a les seves immersions paisatges subaquàtics alterats i degradats a causa de l'acció humana, aigües tèrboles i amb poca visibilitat, per desplegar l'enorme ventall que ofereix el llenguatge fotogràfic. El posa a prova, l'allunya del sublim per acostar-lo a la terbolesa i a l'ambivalència, amb l'objectiu de documentar aquells territoris menys afavorits que, per incomoditat, preferim no mirar. És així com la fotografia es converteix en una eina d'exploració i mitjà artístic alhora; una mescla estranya on el domini de la tècnica pren especial importància, però no en detriment de la lectura filosòfica, profunda i crua de l'espai.

El projecte que presentem a L'Aparador, Natusfera Improbabilitas, ens mostra fotografies de la zona industrial portuària de Fos-sur-Mer –port autònom de Marsella–, una de les zones més contaminades del sud d'Europa a causa de les refineries i el gran complex metal·lúrgic. A través d'una successió de fotografies ens submergim, gradualment, en aigües sòrdides que sembla que asfixien la vida, a poc a poc. La vida, però, hi resisteix a canvi d'una carícia.



Cicles d'art contemporani a L'Aparador del Museu Abelló de Mollet del Vallès
www.museuabello.cat